

Csontos Márta

Sárkánykontyvirág

*Bársony-puha köntösöd tűnő szépség,
sokan a kert ékszerének tudnak,
vöröslő torkod bűzmirigyei
bomlás-felhőket küldenek az égre,
s varázsitalt kínálnak a bogaraknak.
Baudelaire talán rólad mintázta
versében a romlás virágait,
ahogy nézte a bódult legyek táncát
vérekes szirmaidon, s vágyai
örvénylő ritmusát töltötte beléd,
s tollát az undor mocsarába mártva megírta,
a kóbor napfény hogyan fullad
bele a virágtest üregébe, ... s akkor
világosan látta, mennyire valóság a látszat.
Menekülni te sem tudsz már, ringat
a bimbók szeméremdombjának hullámozása,
hiába fohászokodsz a Nagy Méregkeverőhöz,
hiába könyörögsz jelenléted hosszabbításáért.
Nem tudsz leválni a félelem ördögének
emlőjéről, pedig már az illúziók terhét
is ledobtad, s holtverseny futsz saját
halálod alteregójával...
a végén, átadod majd magad neki,
hogy együtt legyetek máshol.*

Egérút

*Őszbe fonnyadt a sárga virágoszlop,
a püspöksüvegek is lehullottak,
a színekből felszívódtak az illatok,
az idő kínzó-teamje túl messzire
merészkedett, a sötét árnyakba
belebuktak a madarak, a pocok-lyukakat
betömte az avar-dugó; a járásomon*

is látszik, hogy majdnem utolért a szörnyeteg,
csak szerencsére, az utolsó pillanatban,
a nagy őszi tumultusban sikerült
meglépnem, s dugába dőlt az embervadászat,
sikerült az árokszélén megvetni lábamat.
Miért akarnak ennyire kifosztani, – aranyam
nincsen, csak égre dobált szavaim surrognak
a magasban, felettem futnak a csodák.
Idelent sem hagyom magam végleg kisemmizni,
talán sikerül még egy darabig átverni
a bérenceket, – s átmenetileg likvidálni
ezt az elátkozott rablóbandát.
az ostyából kiszakadó csoda.

Lucian Blaga *árnyékban marad*

Minden, amit látsz, Isten árnya csak,*
s ha szemedben őszi virág bomlik,
torlódnak a színek a világ tetején;
a lila fekete szelekkel suhan
a csöndbe menekült csillagkert peremén,
s Te, mint a stációk harcosa, látod,
mily súlyos az érintés helye,
látod, hogy szakad fel az éj hűvösében
a Nagyterem ajtaja, s az eget megrázó
suhogásban egyre jobban látszik
a sziluett – Isten árnyéka erősebb
a fényben,* – megrepednek a vihar-sebes
kövek, megremegnek a domboldalak,
s akkor a Nagy Egyedüllétbe beleolvad

* Tandori Dezső fordítása

Misztótfalusi Kis Miklós-emlékszobor (Misztótfalu), fotografálta Tóth István AFIAP, ESIAP